

Sygnatura akt IX C 156/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24-10-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Sudnik-Hryniewicz

Protokolant: Agnieszka Senkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10-10-2014 r. we W.

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko M. S. (1)

o przywrócenie posiadania

I. powództwo oddała,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. T. P. kwotę 304,52 zł (wraz z należnym podatkiem VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej powodowi z urzędu.

Sygnatura akt IX C 156/12

UZASADNIENIE

Powód G. S. w dniu 23 stycznia 2012 r. wniósł pozew, w którym domagał się przywrócenia posiadania mieszkania położonego we W. przy ul. (...).

W uzasadnieniu wskazał, że nie jest wpuszczany do mieszkania przez swoją żonę, pozwaną M. S. (1) od dnia 9 stycznia 2011 r. Incydent powtarzał się kilkakrotnie i był spowodowany konfliktem pomiędzy nim a pozwaną dotyczącym m.in. fałszywych oświadczeń pozwanej i jej córki składanych przed Urzędem Spraw Obywatelskich. Powód podał, że zawarł związek małżeński z pozwaną w październiku 2005 r. Do stycznia 2011 r. nie był nigdzie zameldowany, co uzasadnia tym, że pozwana twierdziła, że nie może go zameldować w mieszkaniu, w którym wówczas mieszkali, tj. przy ul. (...) we W.. Ponadto podniósł, że pozwana niszczyła jego dokumenty, a także razem z córką prowokowały go i nagrywały, o czym nie dowiadywał się później.

W odpowiedzi na powyższe, pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że pozwany zamieszkiwał z nią przy ul. (...) przez krótki okres czasu. Następnie budynek, w którym znajdowało się mieszkanie zostało zakwalifikowany do wyburzenia, w związku z czym zostało jej przydzielone mieszkanie we W. przy ul. (...), gdzie się przeprowadziła wraz z córkami. Jako, że miała podpisać kolejną umowę najmu a pozostawała w związku małżeńskim z powodem, musiała go dopisać do umowy jako najemcę. Dodała, że powód przychodził do mieszkania pod wpływem alkoholu i wszczywał awantury, a także wnosił sprzęty z mieszkania. Kilkakrotnie miały miejsce interwencje Policji.

W piśmie procesowym z dnia 16 kwietnia 2014 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w oparciu o przepis art. 5 k.c. z uwagi na to, że powód faktycznie nigdy nie wszedł w posiadanie lokalu położonego we W. przy ul. (...). Pozwana podkreśliła, że lokal ten otrzymała wyłącznie jako lokal zamienny za lokal położony we W. przy ul. (...), który otrzymała do remontu na koszt własny przed zawarciem przez strony związku małżeńskiego. Argumentowała, że

„dopisanie” powoda do umowy było niezasadne. Nawiązanie stosunku najmu nie miało na celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych małżeństwa lecz jedynie przesiedlenie pozwanej i jej dzieci do lokalu zamiennego.

Pozwana wniosła też o zawieszenie postępowania. Wniosek ten następnie cofnęła na rozprawie w dniu 10 października 2014 r.

W toku postępowania pozwany stawiał się jedynie raz na rozprawę w dniu 21 września 2012 r., wskazał wówczas, że swój adres do doręczeń (odmienny niż adres do doręczeń wskazany w pozwie). Nie stawiał się na rozprawę, której termin wyznaczono na dzień 10 października 2014 r., a także na pozostałe terminy rozpraw, o których był zawiadamiany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. S. (1) otrzymała przydział lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) we W.. Do zajmowania lokalu zostały uprawnione poza pozwaną jej córki E. S., J. S., a od 1990 r. także A. S..

Dowód: decyzja nr (...) r., k. 54

protokół z dnia 13 lipca 1999 r., k. 65

przesłuchanie pozwanej, k. 186

W dniu 1 września 1999 r. pozwana zawarła z Gminą W. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). W umowie wskazano, że z najemcą mieszkają córki E. S., J. S. oraz A. S..

Dowód: umowa najmu z dnia 1 września 1999 r., k. 62-63;

przesłuchanie św. J. S., k. 185.

Strony pobrały się w 2005 r. Powód wprowadził się do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez pozwaną i jej córki położonego we W. przy ul. (...) -10.

Po około miesiącu wspólnego zamieszkiwania powód zaczął nadużywać alkoholu. Pokłócił się o to z pozwaną i wyprowadził się. Po pewnym czasie wrócił do mieszkania, a następnie znów wyprowadził. Spożywał alkohol. W miejscu zamieszkania pozwanej pojawiał się, gdy kończyły mu się pieniądze, zdarzało się, że był wtedy pod wpływem alkoholu. Awanturował się, żądał wpuszczenia go do mieszkania, był agresywny, także werbalnie, niszczył rzeczy w mieszkaniu. Niejednokrotnie interweniowała policja. W mieszkaniu tym wówczas zamieszkiwał także małoletni wnuk pozwanej- syn J. S..

Powód nie partycypował w kosztach utrzymania mieszkania. Posiadał w nim kilka rzeczy osobistych. Nie mógł nim dysponować, swobodnie do niego wejść.

Dowód: przesłuchanie pozwanej- k. 186;

przesłuchanie świadka J. S.- k.185.

Strony prowadziły razem prace remontowe we W. przy ul. (...) zlecone im przez M. G.. W czasie, kiedy kontakt z nimi miał M. G. panowała między nimi zgoda.

Dowód: zeznania św. M. G.- k. 108.

W związku z wykwaterowaniem lokatorów z budynku przy ul. (...) we W. z uwagi na zakwalifikowanie budynku do wyburzenia pozwana przyjęła lokal przy ul. (...) we W., w którym przeprowadzono remont.

W dniu 19 listopada 2010 r. mieszkanie przy ul. (...) zostało przekazane wynajmującym – powodowi i pozwanej. Protokół zdawczo – odbiorczy podpisała tylko pozwana.

Pozwana zamieszkała w tym mieszkaniu z córkami, zabrała do niego pozostawione przez powoda rzeczy osobiste. Powód rzeczy te odebrał. W lokalu nie mieszkał.

Dowód: kserokopia pisma Gminy W. Departamentu Nieruchomości i Eksploatacji z dnia 15 lutego 2010 r., k. 44

protokół zdawczo – odbiorczy z dnia 19 listopada 2010 r., k. 57-58

zeznania świadka J. S., k. 185

przesłuchanie pozwanej, k. 186

Powód został skierowany przez Komisję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych we W. na badania w celu wydania opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu w dniu 23 marca 2011 r., o czym poinformowano pozwaną.

Dowód: kserokopia pisma Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych we W. z dnia 24 marca 2011 r., k. 55

W dniu 26 stycznia 2011 r. pozwana M. S. (1) wniosła o rozwiązanie jej małżeństwa z powodem przez rozwód z orzeczeniem o wyłącznej winie powoda.

W toku tego postępowania pozwana (tam powódka) twierdziła, że z pozwanym nie zamieszkuje od 2005 r. albowiem pozwany wyprowadził się 2 miesiące po ślubie.

Świadek E. S.- córka pozwanej- zeznała w tym postępowaniu, że była świadkiem awantur pomiędzy stronami, które pozwany zaczął wszczynać kilka tygodni po ślubie, przebywał wówczas w towarzystwie kolegów, nadużywał alkoholu. Początkowo w odstępach miesiąca- dwóch, później co drugi dzień. Dopuszczał się rękoczynów wobec pozwanej. Stwierdziła, że były miesiące, kiedy nie trzeźwił. Podała, że kilka tygodni po ślubie pozwany wyszedł i nie było go dwa tygodnie, potem wrócił na krótki czas, żeby następnie wyprowadzić się na dobre. Potem wracał do miejsca zamieszkania pozwanej, był brudny, zaniedbany. Wtedy pozwana wzywała policję. Podała, że nawet kiedy był trzeźwy wzywał pozwaną słowami wulgarnymi.

Świadek A. S.- najmłodsza córka pozwanej- zeznała natomiast, że powód po miesiącu czasu po ślubie zaczął pić. Pozwany spożywał alkohol, wywoływał awantury, również na klatce schodowej. Wzywano policję, bo potrafił się dobijać do mieszkania. Świadek zeznała, że pozwany ostatni raz nocował przy ul. (...) we W. ok. 2-3, a nawet 4 lata temu (świadek składała zeznania 18 października 2012 r.). Pozwany swoje zachowanie usprawiedliwiał problemami z rodziną generacyjną. Świadek stwierdziła, że powód z nią i matką nie mieszkał, określiła to jako koczowanie. Zeznała, że powód zabrał swoje rzeczy z ul. (...). Rzeczy te pozwana zabrała do mieszkania przy ul. (...). Były to dwie pary sporni, dwie bluzki, maszynka do golenia, zdjęcia z przeszłości. Zeznała, że strony prowadziły działalność gospodarczą ok. 1- 1,5.

Świadek J. S.- córka pozwanej- zeznała natomiast, że powód przychodził pijany, robił awantury, chciał, aby mu dać pieniądze. Przez pewien czas było dobrze, a później znowu pozwany zachowywał się w ten sposób. Powód wprowadził się do mieszkania we W. przy ul. (...) dwa miesiące przed ślubem. Wyprowadził się miesiąc po ślubie, bo się pokłócili i zaczął pić. Wolał mieszkać u „kumpla” M. najpierw przy ul. (...), a następnie w G., bo tego znajomego siostra wyrzuciła z domu. Działalność gospodarczą strony prowadziły rok. W domu interweniowała policja, powód krzyczał na klatce schodowej. Chciał wejść na chwilę napić się herbaty i coś brał, mówiąc, że to jego. Wyniósł telewizor należący do świadka, wyniósł też narzędzia z piwnicy. Przepiłował kłódkę, żeby się do niej dostać. Świadek widziała powoda ok. rok temu (zeznania składała 18 października 2012 r.) awanturował się przy ul. (...), że może wejść do mieszkania. Wg świadka pozwana zgłosiła włamanie do piwnicy na policji.

W toku postępowania o rozwód zwrócono się o dowód z 5 notatek policji sporządzonych wskutek interwencji, w tym z notatki dot. przebywania przez powoda w dniu 14 lipca 2011 r. w G.. Interwencja policji została podjęta w związku z podejrzeniem, że powód popełnił samobójstwo. Okazało się jednak, że o tym fakcie zawiadomił jego kolega prawdopodobnie w akcie zemsty powoda na pozwanej. Od powoda i jego towarzysza wyczuwalna była woń alkoholu.

Również w notatce urzędowej z dnia 28.10.2010 r. stwierdzono, że pozwany miał 0,8 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Do wytrzeźwienia pozostał w Izbie Wytrzeźwień.

W dniu 9 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem zaocznym w sprawie o sygn. akt (...) orzekł rozwód pomiędzy powodem a pozwaną. Strony pozostawały w związku małżeńskim od dnia 22 października 2005 r.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 marca 2013 r.

Dowód: akta sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu pod sygn. akt (...), w tym wyrok zaoczny z dnia 9 stycznia 2013 r.

Decyzją z dnia 9 maja 2013 r. orzeczono o wymeldowaniu powoda z miejsca pobytu stałego w lokalu położonym przy ul. (...) we W.. W uzasadnieniu decyzji uznano, że powód dobrowolnie i trwale, bez wymeldowania się, opuścił miejsce pobytu stałego i nie przebywa w miejscu zameldowania.

Dowód: decyzja o wymeldowaniu z dnia 9 maja 2013 r., k. 144.

Przed tut. Sądem toczy się sprawa z powództwa M. S. (2) przeciwko G. S. o ustalenie. W sprawie tej pozwana złożyła pismo informujące ją o skierowaniu przeciwko powodowi aktu oskarżenia o przestępstwo kradzieży z włamaniem.

Dowód: okoliczność znana z urzędu- sygn. akt IX C 691/14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę żądania pozwu stanowi przepis art. 344 § 1 k.c., zgodnie z którym przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń; roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Z powyższego wynika, że uprawniony w celu dochodzenia roszczenia z tytułu naruszenia posiadania musi z żądaniem tym wystąpić w ciągu roku od naruszenia i wykazać zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wynikającą z art. 6, a w procesie z art. 223 k.p.c., czy był on posiadaczem rzeczy i na czym polegał podlegający ochronie faktyczny stan posiadania.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 lutego 2014 r. (IV CSK 271/13) wyjaśnił, że posiadanie jest stanem faktycznym przejawiającym się w fizycznym rzeczywistym władztwie nad rzeczą oraz woli władania rzeczą dla siebie; ustalenie charakteru posiadania (czy jest ono samoistne czy zależne) odbywa się na podstawie manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania rzeczą i zawsze musi odnosić się do okoliczności konkretnego przypadku, jak dbanie o utrzymanie nieruchomości w stanie niepogorszonym czy uiszczanie należnych danin publicznych.

W niniejszej sprawie nie można uznać, w ocenie Sądu, że powód był posiadaczem zajmowanego przez pozwaną mieszkania położonego we W. przy ul. (...). Przechowywanie w nim bowiem kilku rzeczy osobistych nie może być uznane za władanie rzeczą, o którym mowa w treści art. 336 k.c. Nie ma wątpliwości, że powód nie posiadał klucza do mieszkania, nie przebywał w nim stosownie do swej woli, nie mógł nim w żadnym zakresie dysponować. Nie można także uznać, że powód posiadał mieszkanie położone we W. przy ul. (...) -10, bowiem i tam mógł wejść jedynie za zgodą pozwanej bądź jej dzieci, nie przebywał w nim, posiadał kilka osobistych rzeczy. Nie partycypował w kosztach jego utrzymania.

Jednakże nawet przy przyjęciu, że przesłanka ta została spełniona, uznać należy, że powód z roszczeniem wystąpił po upływie roku od naruszenia, które miało miejsce, jak twierdził w pozwie w dniu 9 stycznia 2011 r. Pozew natomiast

został przez powoda wniesiony w dniu 23 stycznia 2012 r. Uznać więc należy, że jego roszczenie o przywrócenie naruszonego posiadania wygasło. Zdaniem Sądu na bieg tego terminu nie miały dalsze wskazywane przez powoda naruszenia (niewpuszczenie do mieszkania) bowiem w tym czasie naruszenie posiadania, które rozpoczęło bieg rocznego terminu z art. 344 k.c. już zaistniało.

Powództwo, co wymaga podkreślenia z uwagi na szczególne okoliczności sprawy, nie mogłoby zostać uwzględnione z uwagi na zasady współżycia społecznego, które powód swych karygodnym zachowaniem wielokrotnie i w sposób rażący naruszył. Nie ulega wątpliwości, że w miejscu zamieszkania pozwanej, w którym także mieszkało małoletnie dziecko, wszczynał on awantury będąc pod wpływem alkoholu. Był wówczas agresywny, także werbalnie. Z tej też przyczyny wielokrotnie interweniowała policja. Nadto powód dopuszczał się zaboru nieswoich rzeczy, co skutkowało skierowaniem aktu oskarżenia przeciwko niemu. Powód nie partycypował także w kosztach utrzymania mieszkania. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 6 maja 1974 r. (III CRN 79/74), że (...) posesoryjny charakter sporu nie zwalnia Sądu od obowiązku oceny roszczeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z zasadami współżycia to jednak, powództwo o naruszenie posiadania powinno ulec oddaleniu tylko w razie rażącej kolizji roszczenia z tymi zasadami. Nadmienić należy, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrażając dezaprobatę dla zachowania powoda, orzekł rozwód z jego winy.

Sąd nie podziela stanowiska powoda, że prawo najmu mieszkania przy ul. (...) -10 przysługuje także jemu. W materiale dowodowym brak jest dokumentu lub oświadczenia, które potwierdzałyby, że najem lokalu przy ul. (...) w jakikolwiek sposób ustał. Uznać więc należy, że mieszkanie to zostało przyznane pozwanej w ramach tego samego stosunku najmu (zmienił się przedmiot świadczenia). Nie powinno być więc tak, że w miejsce prawa najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) -10, zawiązany został nowy stosunek najmu lokalu położonego we W. przy ul. (...).

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Stan faktyczny w sprawie ustalono w oparciu o dowody z dokumentów, a także zeznania świadków A. G. (1), J. S. i przesłuchanie pozwanej.

Zeznania świadka A. G. (1) z uwagi na jego bardzo ograniczoną wiedzę co do okoliczności dotyczących wspólnego zamieszkania stron – był osobą obcą która zleciła stron wykonanie prac remontowych- mogły zostać uwzględnione w toku czynienia ustaleń faktycznych w sprawie jedynie w bardzo niewielkim zakresie. Ustalenie więc okoliczności mających istotne dla rozstrzygnięcia znaczenie oparte zostało na dowodach z dokumentów, w tym akt sądowych sprawy rozwodowej stron i pism przedłożonych przez pozwaną, a także w oparciu o jej przesłuchanie i zeznania świadka J. S.. Wskazać należy, że podawane przez pozwaną i świadka wersje zdarzeń z udziałem powoda są konsekwentne i spójne z materiałem dowodowym w postaci dokumentów, zwłaszcza co do okoliczności zamieszkania powoda, jego zachowania wobec pozwanej i jej rodziny, wszczynania awantur, nadużywania alkoholu. Podkreślenia wymaga, że wyjaśnienia pozwanej i świadka są konsekwentne także w stosunku do tych, jakie składały one w toku postępowania o rozwód. Nadto podawany przez nie sposób funkcjonowania powoda, który przebywał „u kolegów” i zmieniał miejsca zamieszkania oraz jedynie bywał w mieszkaniu pozwanej potwierdza postawa powoda w niniejszym procesie. Powód jedynie raz stawił się na rozprawie, podał inny niż w pozwie adres do korespondencji, pod którym następnie nie podejmował już korespondencji, w tym zawierającej wezwanie celem przesłuchania. Nie zareagował także na próby nawiązania kontaktu ze strony swojego pełnomocnika ustanowionego dla niego z urzędu, nie przejawiał już żadnej inicjatywy procesowej.

Powód wnioskował o przesłuchanie w charakterze świadków A. i A. R., M. W. oraz A. G. (2) na okoliczność zamieszkiwania przez powoda wspólnie z pozwaną przy ul. (...).

Na rozprawie w dniu 10 października 2014 r. pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przesłuchanie świadków A. i A. R. oraz M. W.. Świadczenie ci nie stawili się mimo wezwania. Równocześnie Sąd oddalił na o przesłuchanie świadków A. i Z. G., B. i A. K., L. i E. B. z uwagi na to, że świadkowie ci mieliby wg treści tezy dowodowej zeznawać na

okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia w sprawie a mianowicie na okoliczność wykonywania przez powoda pracy „bez rejestracji”.

Z uwagi na fakt, że powód przegrał proces w całości Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych oraz na podstawie § 15 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd w punkcie II sentencji wyroku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego T. P. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w kwocie 304,52 zł (wraz z należnym podatkiem VAT). Na powyższą kwotę składa się stawka podstawowa w wysokości 150 % określona w § 7 pkt 4 w/w rozporządzenia w sprawach o naruszenie posiadania w kwocie 156 zł wraz z należnym podatkiem VAT w wysokości 23 % (co dało łącznie kwotę 287,82 zł) powiększona o kwotę wydatków udokumentowanych przez pełnomocnika w łącznej wysokości 16,17 zł.